

кѣтъ на това предание за рибите въ четвъртата книга на Ездра, дѣто, гл. VI, стр. 47 — 52, про- рокътъ разказва историята на творението, и при петиятъ день упоминава за двѣ животни, Бегемоть и Левиафанъ; едното отъ тѣхъ приемавать за слонъ, а другото за китъ. Тие биле помѣстени въ про- тивоположните крайове на свѣтътъ, защото него- вата седма часть, дѣто са събрали водите, не мо- гла да ги помѣсти и двѣте. Бегемотьтъ билъ по- мѣстенъ тамъ, дѣто земята била осушена на тре- тиятъ день въ времето на творението, и той билъ длженъ да остане на това мѣсто посрѣдъ гори- те; а Левиафантътъ билъ помѣстенъ въ седмата часть на свѣтътъ, дѣто са събрали водите, и нѣ- кога си ще бжде длженъ да погълне онова, щото богъ е осъдилъ за истрѣбление. Тука трѣба да заблѣдиме, че и срѣднѣвѣковиятъ памѣтникъ на англосаксонската литература, — бесѣдата на Соломона съ Сатурна, — така сжщо счита Леви- афана за китъ, и на вопросътъ отъ Сатурна: „дѣ свѣти слжницето презъ нощта?“ Соломонъ отго- варя: „азъ ща да ти кажа, — въ три мѣста: най- напредъ въ „чревето на китътъ“, когото наричатъ Левиафанъ, послѣ въ адъ, и най-послѣ на он- зи островъ, който са нарича Глитъ (Glith), и дѣ- то са „покоятъ“ душите на свѣтиете до сждниятъ день“¹²⁾. Изъ сичко са види, че китътъ и тука има нѣкакво си мистическо и важно значение.

Въ цѣлиятъ памѣтникъ ясно изплувать и- деите за сжтворението на свѣтътъ, които иматъ не- сжмнѣнно тжждество и съ западниятъ манихеизмъ, и съ учението на богомилите, до колкото ни е из-

¹²⁾ Migne, Dictionnaire des Apocryphes, t. 2, p. 882.